

nogen Forlegenhed. Dette maa ogsaa opfordre til ikke at stybe det subsidiaire Forflag aldeles til Side. Jeg havde snarere ventet mig, at den ærede Ordfører vilde have rettet sine Indvendinger mod det principale Forflag, jeg havde snarere ventet, at han vilde have sagt, at naar vi nu indføre en Lønningsaffortning i et Par Love, blive vi maasse nødt til at forandre Principet her. Jeg maa for mit Vedkommende tilstaa, at af disse to Forflag, som jeg har været med til at stille, foretrækker jeg, naar det skal være, det subsidiaire; thi derved lade vi Spørgsmaalet staa helt blankt, helt aabent for den fremtidige Lønningsrevision. Jeg kan naturligvis ikke sige andet, end at det principale Forflag er i Konsekvens med, hvad der er sket i andre Lønningslove, men i Retsfælgigheden foretrækker jeg det subsidiaire, og jeg tror ogsaa, at der er flere Medlemmer heri Thinget, som egentlig have den samme Betragtning. Da der rimeligvis kun henstaar temmelig kort Tid, inden den almindelige Lønningsrevision forestaar, er det saa ikke det Fornuftigste slet ikke at røre ved dette Forhold, men lade det for disse Bestillingsmænds Vedkommende vedblive at være en Undtagelse, som det hidtil har været, og fremfor Alt ikke indføre et nyt Princip. Jeg tillader mig derfor at anbefale de Forflag, som her ere stillede, og dersom der ikke skulde blive Flertal for det principale, vil jeg for mit Vedkommende meget tilraade at stemme for det subsidiaire.

Berg: Der blev fremsat en Betragtning af det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgrebs (Holm) ved Sagens 2den Behandling, som jeg ikke ganske kan give ham Ret i. Han yttrede, at den Stilling at være Fyrskipper — det syntes at være Tanken i hans Udtalelse — var ikke saa besværlig endda; han sagde, at man kom og fortalte, at naar en Mand sad paa et Kontor, at det var forserdeligt at sidde der fra Morgen til Aften, hvilket forresten ingen af vore Kontorfolk gjøre paa saa Undtagelser nær, tværtimod have vistnok de fleste af dem temmelig kort Kontortid, og naar man talte om dem, der vare ude i den frie Luft, saa var det ligesaa galt, saa at det egentlig var galt med dem Alle sammen (Mobbjælle af B. Holm) — saaledes opfattede jeg det ærede Medlems Udtalelse; men han siger nu, at det er ikke forkert (B. Holm: Det Sidste har jeg ikke sagt!) Jeg er imidlertid af en anden Opfattelse. Jeg hævder, hvad jeg udtalte ved 1ste Behandling angaaende de 6 Sømand, her er Tale om de 6 Fyrskipper, at jeg tror ikke, at vi have nogen Lønnet Post, der er besværligere og volder mere Ulempe, navnlig til visse Tider af Aaret, end den, vi byde disse Mænd. De maa næsten hele Tiden baade Vinter og Sommer være borte fra deres Familie, kun en enkelt Landlov en Gang om Aaret eller høist et Par Gange om Aaret, og ellers maa de hele

Aaret rundt taale, hvad der kan møde paa deres Station, og skulle de forlade den, er det tilvisse ikke paa Grund af Behageligheder men af Besværligheder, der stundom ere forbundne med Livsfare. Det er en Stilling, som for enhver Sømand er meget mere ubehagelig og meget mindre tiltalende end Sømandslivet overhovedet, hvor de kunne bevæge sig paa Havet fra Sted til Sted og have nogen Afveksling i deres Fart. Det forekommer mig, at man burde tage noget Hensyn dertil ved Behandling af Spørgsmaal af den Natur. (Afbrydelse af B. Holm). Det ærede Medlem kommer atter tilbage til sine Udtalelser; det skal være mig hørt, om jeg har misforstaaet ham; thi saa tror jeg ogsaa, vi kunne komme til nærmere Forstaelse af det, jeg her vil tale om. Jeg siger altsaa, at man maa holde det lidt for Die ved Betragtningen af det Spørgsmaal, hvad det er vi forlange af de Mænd, der skulle lønnes her, de 6 Sømand. Udenfor Marinens Korps ved jeg næsten ikke, at vi have Sømand, altsaa praktisk dannede Søfolk, i Statens Tjeneste foruden de 6, her er Tale om, medens vi derimod, som vi godt vide, have i Tusindvis af Folk i Statsstillinger paa Landjorden. Lad os nu sammenligne — jeg vil ikke sige her under Forhandlingerne ved en udførlig Omdebattering af Sagen, men i Tankerne — Bestaffenheden af det Arbejde, vi forlange af dem, mod det Arbejde, vi forlange af Andre med lignende eller større Lønninger paa Landjorden, da tror jeg, at man maa komme til en noget velvilligere Opfattelse af Lønningsforholdet for disse 6 praktiske Søfolks Vedkommende, som her er Tale om. Guff paa, at disse Folk maa, hvis de have været i Fyrvæsenets Tjeneste før, først som Matroser, siden som Styrmand ombord paa Skibene, med langt, langt mindre Lønninger have haft samme Arbejde og været borte fra deres Familier. Lad os til Sammenligning f. Ex. tage Flaadens Lønninger; de ere ikke store — det siger man i alt Fald —, men de ere i alt Fald saaledes, at en Lieutenant mellem 30 og 40 Aar har de samme 1,600 Kr., som her ere forlangte, og gaar han tilspis, har han Kost i Messen og 15 Daler eller maasse noget mere — en Sekondlieutenant har i det Mindste 15 Daler, jeg husker i dette Dieblif ikke, om en Premierlieutenant har Mere — om Maanedes som Tillæg til Smaafornødenheder. Hvorfor er man nu gaaet ind paa det Princip overhovedet for farende Folk, som have med Staten at gjøre? Fordi de efterlade deres Familie med alt til deres Families Underhold Nødvendigt paa et andet Sted. Bortset fra Ubehagelighederne ved at leve borte fra Familien, efterlader man den med Husleilighed, kort sagt, alle de Krav, der maa stilles til Familiens Underhold, og den Ulempe ikke at have Familiefaderen til at tage sig af forskellige Ting, hvorved Familiens Udgifter kunde blive nedsatte. Derfor er man gaaet ind paa i alle vore Lønningslove, forsaavidt man har med